

PETRI

zou haar niet slaan, natuurlijk, hij had deze vrouw lief gekregen, als men dat zoo zeggen kan van iemand die alles gaf wat hij aan vereering geven kon, hij was zacht tegen haar en stil-eeerbiedig; nu gebaarde hij dat ze te zwijgen had. Toen de stemmen verstierven, kwam hij tot zichzelf. Hij schaamde zich kennelijk toen hij weer de stem van Maria hoorde.

Niemand wist hoe dikwijls het leven van Petri reeds veranderd was. Toch vond hij bij Maria weer een huis en onderscheidde zich in geen enkel ding, behalve in zijn nerveusen angst, van de medebewoners van het schiereiland; hij zat op den steen voor het huis, precies zooals alle andere mannen voor hun huizen zaten, en hij dronk zijn wijn; hij sliep met het hoofd op de pet, lang uitgestrekt in de zon, als het uur dat men siësta noemt, gekomen was; hij ging ook uit om te visschen toen er mulets gesignaleerd waren, hij zocht oursins en Maria verkocht ze en stond in de stad met een mand waarin trossen van ieder twaalf oursins. Voor het geld kochten ze wat ze noodig hadden en daar ze niet alles noodig hadden, spaarde Maria er van. Zoo deed iedereen en zoo deden zij. Ze dacht wellicht niet aan de vriendschap die ze anderen ook gewend was te geven, en zoo gul geschonken had, maar ze zei Petri eens naar Nicolini te gaan die een boot te koop had voor driehonderd francs. Ze had garen gekocht, deze Maria, en breide een sardines-net; en Petri, als het niet anders kon, werkte als een paard. Hij trok hardnekkig de gammele boot die hij leende, tegen de golven in, zette in den avond de korven uit waar hij murènes in vangen wilde en haalde die 's morgens weer op. Vóór zes uur in den morgen lagen de murènes op de markt in de stad. Zoo deed iedere visscher en zoo deed Petri.

Het eigenaardige gevolg van dezen toestand was dat Petri een zwijgzaam mensch werd, die den omgang met anderen meer en meer ging vermijden; de menschen die hij vroeger gaarne bezocht, ging hij uit den weg, hij vroeg noode iets te leen en voegde zich slechts bij de anderen als hij een slaappleats zocht in het middaguur, omdat er maar één plaats was waar de wind niet kwam en waar men van den weg af lag. Voor de kleine bevolking van het schiereiland was hij een ongezellig mensch geworden, sedert hij zijn intrek bij Maria had genomen; aan deze vrouw scheen hij zich met lijf en ziel verkocht te hebben; het is dus ook niet meer dan billijk dat deze zelfde Maria zijn ondergang zou worden. De verandering in Petri werd dikwijls het onderwerp van gesprek onder de visschers; dat hij met de vrouw Maria samen was, deerde niemand, zelfs de vrouwen niet. Als het zoo voorkwam hielpen de vrouwen Maria en Maria hielp ook, als het noodig was.

Toen het winter werd sleepte Petri de boot, die hij altijd geleend had, op den wal en meerde die stevig vast, teneinde haar voor de stormen te beveiligen. Daarna ging hij haar